

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty. i

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 18 ust. 4 rozporządzenia nr 1924/2006 ⁽¹⁾

Skarżąca podnosi, że brak jest podstaw, które mogłyby uzasadniać odmowę udzielenia zezwolenia pięciu oświadczeń, mimo że Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności wydał w tej kwestii pięć pozytywnych ocen naukowych. Przedmiotowe oświadczenia ani nie naruszają ogólnie uznanych zasad dotyczących żywności i zdrowia, ani nie niosą za sobą sprzecznego i mylącego sygnału dla konsumentów; nie mają także ani charakteru wieloznacznego, ani wprowadzającego w błąd.

Zarzut drugi dotyczący braku proporcjonalnego charakteru

Skarżąca podnosi, że bezwzględny zakaz reklamy będący konsekwencją oddalenia wniosków ma charakter nieproporcjonalny w świetle pozytywnego stanowiska Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności wobec pięciu oświadczeń żywieniowych.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania

Skarżąca utrzymuje, że pozwana omówiła udzielenia zezwolenia na bezsporne z naukowego punktu widzenia oświadczenia zdrowotne, pomimo udzielenia w przeszłości zezwolenia na porównywalne oświadczenia.

Zarzut czwarty dotyczący niedostatecznego uzasadnienia

Wreszcie, skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie nie zawiera dostatecznego uzasadnienia; ani nie wskazuje ono, że pozwana uwzględniła argumenty skarżącej oraz odpowiedniego kręgu odbiorców, ani że poddała te argumenty samodzielnej analizie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2015 r. – Militos Symvouleftiki/Komisja

(Sprawa T-104/15)

(2015/C 155/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Militos Symvouleftiki AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: S. Pappas, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji z dnia 16 grudnia 2014 r., oddalającej jako bezzasadny wniosek o badanie zgodności z prawem złożony przez skarżącą w dniu 23 października 2014 r. i utrzymującej w mocy decyzję z dnia 23 września 2014 r. Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego, dotyczącą braku kwalifikowalności wynagrodzenia wypłaconego udziałowcom skarżącej tytułem kosztów personelu w dwóch projektach skutecznie zrealizowanych przez skarżącą, a mianowicie projekcie „Go Green – Green Business is smart Business” (umowa nr 510424-LLP-1-2010-1-GR-LEONARDO-LMP) i projekcie „LadybizIT” (umowa nr 2011-3052-518310-LLP-1-2011-1-GR-LEONARDO-LAM), oraz uznanie za kwalifikowalne jako koszty personelu w danym projekcie stosownych kosztów odpowiadających „dodatkovym” usługom świadczonym przez Olę Stavropoulou, Pavlosa Aravantinosą oraz p. Karamanlisa, alternatywnie, uznanie za kwalifikowalne wyłącznie kosztów odpowiadających „dodatkovym” usługom świadczonym przez Olę Stavropoulou i Pavlosa Aravantinosą w dwóch spornych projektach na podstawie art. II.14 umowy o dotację i załącznika III do niej i podlegających zapłacie na rzecz skarżącej;

- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jakiego dopuściła się Komisja.
 - Komisja nie uwzględniła faktu, że rozróżnienie pomiędzy „zwykłymi” a „dodatkowymi” usługami świadczonymi przez udziałowców w kontekście spornych projektów mogło być dokonane z uwzględnieniem charakteru takich usług, brzmienia i ducha postanowień obowiązującego wówczas statutu skarżącej, a także postanowień uchwały walnego zgromadzenia udziałowców skarżącej z dnia 20 grudnia 2010 r.
2. Zarzut drugi dotyczący drugiego oczywistego błędu w ocenie, jakiego dopuściła się Komisja.
 - Analiza Komisji, zgodnie z którą status administratora jako taki uniemożliwia mu świadczenie innych usług na rzecz skarżącej na podstawie umowy o pracę wykazującej istnienie rzeczywistego stosunku podporządkowania, jest sprzeczna z utrwalonym orzecznictwem sądów Unii Europejskiej. W każdym wypadku skarżąca dostarczyła Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego oraz Komisji dostatecznych dowodów wykazujących, że kontrola sprawowana przez kierownika projektu nad administratorem była rzeczywista i spełniała kryteria ustanowione przez orzecznictwo w odniesieniu do istnienia rzeczywistego stosunku podporządkowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2015 r. – RFA International/Komisja Europejska

(Sprawa T-113/15)

(2015/C 155/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RFA International, LP (Calgary, Kanada) (przedstawiciele: adwokaci B. Evtimov i M. Krestiyanova)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji wykonawczych Komisji C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final i C(2014) 9816 final z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie wniosków o zwrot cła antidumpingowego uiszczonego od przywozu żelazokrzemu pochodzącego z Rosji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że Komisja popełniła błąd co do prawa poprzez naruszenie lub błędną interpretację art. 2 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego⁽¹⁾ lub oczywisty błąd w ocenie uznając, że do celów stosowania art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, w tym do celów kontroli sądowej, jeden podmiot gospodarczy nie liczy się. Skarżąca kwestionuje również wpływający z tego wniosek, zgodnie z którym gwarantowane jest całkowite odliczenie od konstruowanej ceny eksportowej całości deklarowanych kosztów sprzedaży i zysku, w tym kosztów związanych z wywozem i rozsądnym zyskiem niezależnego importera.